

ЗАСТОСУВАННЯ НЕПРЯМИХ МЕТОДІВ КОНТРОЛЮ ЗА СПЛАТОЮ ЄДИНОГО ПОДАТКУ В МІСЦЕВОМУ ОПОДАТКУВАННІ

За сучасних умов підвищеного тіньового сектору економіки та корупції, в умовах подолання комплексу структурних проблем податкової системи стосовно місцевого самоврядування, для підвищення дохідної бази необхідно застосовувати непрямі методи впливу щодо контролю за сплатою податків, оскільки не всі платники податку добровільно їх сплачують та шукають способи щодо ухилення

Ключові слова: місцеве оподаткування, єдиний податок, непрямі методи, податкова система

Постановка проблеми. Необхідність розширення повноважень та свобод місцевих рад на сьогодні є актуальною проблематикою для України. Реорганізація бюджетної системи місцевих рад не можлива без попередньої реорганізації окремих її ланок. Однією з таких ланок є податкова система. Структурні зрушення, що плинуть сьогодні в системі оподаткування більшою мірою стосуються виключно структурної організації та реорганізації податкової системи без врахування внутрішніх особливостей податків як фіскальних та регулюючих важелів бюджетної системи місцевого самоврядування. Проблематикою в даному контексті є те, що якщо на державному рівні стягнення таких податків як акцизний податок, податок на додану вартість, податок на прибуток тощо, є досить регламентованим та контрольованим процесом, тоді як місцеві бюджети недоотримують надходження до дохідної частини в розрізі податкових надходжень. Тому контролю за стягненням місцевих податків та зборів треба приділяти значну увагу, особливо в розрізі застосування нових методик податкового контролю.

Стан вивчення проблеми. Практичне дослідження процесу формування місцевих бюджетів довело, що на сьогоднішній день місцеві органи влади не володіють достатніми фінансовими ресурсами для організації управління економікою і соціальною сферою на своєму рівні, а податки хоч і є основним джерелом наповнення місцевого бюджету, але у фіскальній сфері накопичено численні суперечності, які заважають ефективному функціонуванню системи місцевого оподаткування. Подолання комплексу структурних проблем податкової системи стосовно місцевого оподаткування є ключовим завданням раціоналізації податкової системи, яка забезпечує підвищення дохідної бази місцевих бюджетів.

Мета дослідження. Дослідити методик податкового контролю за справлянням деяких місцевих податків і зборів та запропонувати нові непрямі методи контролю.

Аналіз результатів останніх досліджень і публікацій. Проблеми, пов'язані із механізмом справляння місцевих податків і зборів, розглядалися у працях вчених-економістів Алексєєва І.В., Барановського О.І., Біленчука П.Д., Буковинського С.А., Василика О.Д., Вишневецького В.П., Данілова О.Д., Кириленко О.П., Козоріз М.А., Кравченка В.І., Крупки М.І., Кульчицького М.І., Кучерявенко Н.П., Луніної І.О., Опаріна В.М., Павлюка К.В., Пасічника Ю.В., Тарангул Л.Л., Чугунова І.Я.

Викладення основного матеріалу. Справляння податків пов'язано з вартісними пропорціями розподілу внутрішнього валового продукту та національного продукту. Причому держава через конкретні ставки та пільги може регулювати ці вартісні пропорції розподілу. Іншими словами, податки – це інструмент державного втручання в економічні процеси, що проходять в суспільстві.

Соціально-економічний характер податку проявляється в одночасному існуванні податку як фіскального інструменту формування дохідної частини бюджету, а також як інструменту економічного регулювання вартісних пропорцій розподілу внутрішнього валового продукту та національного продукту. В цьому й проявляється природа податку [2, с. 166].

Відповідно до Податкового кодексу України до місцевих податків належать:

– податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки;

– єдиний податок;
– єдиний податок для суб'єктів підприємницької діяльності-фізичних осіб.

До місцевих зборів належать:

– збір за провадження деяких видів підприємницької діяльності;

– збір за місця для паркування транспортних засобів;

– туристичний збір.

Місцеві ради обов'язково установлюють податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, єдиний податок та збір за провадження деяких видів підприємницької діяльності.

Місцеві ради в межах повноважень, визначених Податковим кодексом України, вирішують питання відповідно до вимог цього Кодексу щодо встановлення збору за місця для паркування транспортних засобів, туристичного збору.

Установлення місцевих податків та зборів, не передбачених Податковим кодексом України, забороняється.

Зарахування місцевих податків та зборів до відповідних місцевих бюджетів здійснюється відповідно до Бюджетного кодексу України [4].

Можна зробити висновок, що Податковим кодексом України виділено достатньо свобод місцевої ради, однак незважаючи на достатньо обґрунтований механізм в системі місцевого оподаткування існує досить велика кількість протиріч.

Ефективному функціонуванню системи місцевого оподаткування заважає ціла низка обставин:

– високий рівень концентрації фінансових ресурсів у державному бюджеті країни, що знижує значення регіональних і місцевих бюджетів у вирішенні життєво важливих для населення задач (власні доходи бюджету м. Вінниця становлять в середньому лише 9,3 % від усіх доходів бюджету);

– домінуюча роль доходів у структурі надходжень коштів до місцевого бюджету і низькою часткою закріплених за територіями податкових платежів (частка загальнодержавних регулюючих податків і зборів становить 65,9-68,9 % у загальній структурі доходів бюджету м. Вінниця, в той час як місцеві лише 3-6 %);

– діюча практика формування місцевих бюджетів, при якій збережений поки що в своїй основі механізм централізованого встановлення нормативів відрахувань від доходів бюджету м. Вінниця, хоча вони й знаходяться у протиріччя з принципами бюджетної децентралізації;

– тенденція щодо встановлення видатків відповідно до регресуючої бюджетної системи без відповідного підкріплення дохідними джерелами, що призводить до дотаційності бюджету м. Вінниця (частка трансфертів в доходах бюджету м. Вінниця складає в середньому 18,7 %).

В той же час після прийняття Податкового кодексу України зменшилися податкові надходження до місцевого бюджету. Основними причинами незначної питомої ваги місцевих податків і зборів в доходах бюджету м. Вінниця є:

– відміна справляння Готельного збору, який приніс досить вагомі надходження до місцевого бюджету (в середньому 400000 грн. в рік);

– адміністрування місцевих зборів витрати на адміністрування яких перевищують надходження від них до бюджету (гастрольний збір, збір за право проведення кіно- та телезйомок, збір за проведення

місцевого аукціону, конкурсного розпродажу і лотерей, частка яких в доходній базі бюджету міста Вінниця є досить незначною);

– переміщення податкового тягаря на все більш вузький сектор та коло платників податків. У результаті безпрецедентної нерівномірності фіскального навантаження на різні групи суб'єктів господарювання створюється суттєвий податковий тиск. Це супроводжується масовим наданням податкових пільг, що, в свою чергу, формує масове небажання інших суб'єктів господарювання сплачувати податки (зокрема плата за землю приносить надходження до бюджету м. Вінниця в середньому в розмірі 16 млн. грн. в рік, а розмір пільг по даному виду платежів складає 5 млн. грн., що становить 31,1% надходжень плати за землю до місцевого бюджету).

Таким чином, аналіз проблем функціонування місцевого бюджету м. Вінниця дає змогу зробити висновки щодо здійснення заходів, що спрямовані на покращання умов формування місцевого бюджетів.

Процес подолання проблем системи місцевого оподаткування включає багато взаємопов'язаних завдань, які досить чітко поділяються на окремі напрями, що характеризуватимуть нову структуру податкової системи:

- 1) ліквідація другорядних у фіскальному плані податків;
- 2) пошук альтернативних об'єктів оподаткування;
- 3) реформування окремих місцевих податків;
- 4) розширення здійснення податкового контролю.

Розширення податкової бази місцевого оподаткування в м. Вінниця має здійснюватись за рахунок таких основних чинників:

– значне піднесення фіскальної ролі місцевих податків і зборів;

– відновлення таких місцевих зборів як готельний збір надходження від якого становили вагому частку у доходній базі місцевого бюджету;

– скасувати місцеві збори, витрати на акумуляцію яких вищі, ніж надходження (гастрольний збір, збір за право проведення кіно- та телезімонок, збір за проведення місцевого аукціону, конкурсного розпродажу і лотерей);

– розширити в розумних межах (з урахуванням реальних можливостей, умов м. Вінниця, а також набутого досвіду, в тому числі й історичного) як переліку місцевих податків і зборів, так і повноважень органів місцевого самоврядування щодо їх запровадження і справляння;

– надання статусу місцевих окремим загальнодержавним податкам і зборам, які здатні забезпечити поступлення коштів, достатніх для фінансування місцевих потреб;

– розвиток місцевих податків і зборів, які відображають політику органів місцевого самоврядування в галузі зайнятості, соціального захисту населення, охорони навколишнього природного середовища;

– перенести тягар місцевих податків і зборів на місцевих жителів, бо в цьому випадку місцеві органи державного управління нести відповідальність перед ними, а отже, ефективніше надаватимуть суспільні блага та послуги;

– одержувачі послуг місцевих органів управління мають вносити плату за такі послуги, якщо споживання цих послуг є конкурентним і може бути обмежене тими, хто платить. Плата за споживання послуг, яка має на меті покриття витрат на їх надання, дозволяє підвищити ефективність надання суспільних послуг місцевими органами державного управління. При цьому розміри місцевих зборів не повинні виходити за межі покриття витрат на послуги, за які вони стягуються;

– важливо, щоб видатки на адміністрування та забезпечення дотримання платниками правил добровільної сплати місцевих податків були невисокими.

Регулювання здійснюється за допомогою податкового механізму, тобто прийнятої системи визначення розміру податку і порядку його сплати до бюджету.

Регулююча функція полягає в тому, що за допомогою податків відбувається перерозподіл вартості внутрішнього валового продукту між місцевим бюджетом та її

суб'єктами і через елементи податку дає можливість регулювати вартісні пропорції такого розподілу.

У більшості наукових досліджень з питань оподаткування податку наділяються регулюючою функцією, що є достатньо обґрунтованим. Водночас реалізація регулюючої функції податку проявляється в визначенні суб'єкта та об'єкта оподаткування, диференціації ставок податків, системи пільг при оподаткуванні [2, с. 165].

Аналізуючи всі ці вимоги, можна дійти висновку, що податкова реформа має відбуватися еволюційним шляхом. Кардинальна реформа податкової системи у найближчий час недоцільна через відсутність:

– реальних умов здійснити відчутне і швидке зниження податкового навантаження;

– впевненості, що вивільнені внаслідок зменшення податкового

– навантаження кошти будуть спрямовані на виробничі потреби;

– адекватності між отриманими вигодами та втратами (матеріальними і моральними), що виникнуть внаслідок реалізації податкових змін;

– умов для запобігання ухиленням від сплати податків;

– виваженої державної політики податків.

Щоб розширити повноваження податкового контролю необхідно здійснити аналіз бюджету м. Вінниця за 2011-2012 роки з метою виокремлення питомої частки окремих податків і зборів, на що в подальшому необхідно буде звернути увагу як на об'єкти контролю.

Надходження до Зведеного бюджету по області, з врахуванням платежів, які адмініструє державна податкова служба, митних платежів та надходжень міністерств і відомств, зросли протягом січня-листопада 2012 року в порівнянні з відповідним періодом 2011 року на 9,2%, або на 467,7 млн. грн. і становлять 5524,1 млн. грн. В тому числі надходження до Державного бюджету зросли на 3,2%, або на 98,1 млн. грн. і склали 3207,1 млн. грн.

Протягом січня-листопада 2012 року до бюджетів усіх рівнів надійшло 4070 млн. грн. податкових платежів, які адмініструє державна податкова служба, що на 276,1 млн. грн. або на 7,3% більше ніж у січні-листопаді 2011 року.

До Державного бюджету протягом січня-листопада 2012 року перераховано 2054,2 млн. грн. податкових платежів, що на 46,8 млн. грн. або на 2,2% менше ніж за відповідний період минулого року.

За 2011 рік до бюджету області (загальний і спеціальний фонди) надійшло власних і закріплених доходів в сумі 2180,1 млн. грн., що становить 106,8% до плану на рік, затвердженого місцевими радами з врахуванням змін (заплановано 2040,5 млн. грн.). Порівняно з відповідним періодом минулого року надходження власних і закріплених доходів місцевих бюджетів збільшились на 249,7 млн. грн., або на 12,9%.

Рис. 1. Приріст надходжень протягом 2012 року

Відповідно до аналітичної довідки станом на 01.11.2012 року забезпечено приріст надходжень по єдиному податку для суб'єктів малого підприємництва – на 147,9% (+82,1 млн. грн.), платі за землю – на 26,9% (+56,6 млн. грн.), податку на додану вартість – на 21,8% (+153,6 млн. грн.), податку з доходів фізичних осіб – на 12,8% (+165,4 млн. грн.).

Рис. 2. Приріст надходжень протягом 2012 року

Протягом 2012 року забезпечено приріст надходжень по єдиному податку для суб'єктів малого підприємництва – на 149,3 % (+88,1 млн. грн.), платежах за користування надрами – на 30,5 % (+3,9 млн. грн.), платі за землю – на 25,9 % (+60 млн. грн.), податку на додану вартість – на 20,3 % (+160,2 млн. грн.), збору за спеціальне використання лісових ресурсів – на 19,3 % (+1,9 млн. грн.), податку з доходів фізичних осіб – на 13,3 % (+193,1 млн. грн.) [1].

Як видно з рис. 1 та рис. 2 у складі місцевих податків та зборів значну частку займають надходження по єдиному податку. Тому необхідно відзначити особливості сплати єдиного податку.

Єдиний податок – це встановлений державою консолідований податок для визначеної частини суб'єктів господарювання, який замінює справляння певної сукупності передбачених законодавством обов'язкових платежів та зараховується до бюджетів і державних цільових фондів у відповідних пропорціях, характеризується добровільністю обрання платниками його сплати та має на меті спрощення оподаткування цих доходів

Платники єдиного податку – юридичні особи ведуть податковий облік за тими податками, платниками яких вони є згідно з цим Указом. Суб'єкти малого підприємництва – фізичні особи мають право самостійно обрати спосіб оподаткування доходів за єдиним податком шляхом отримання свідоцтва про сплату єдиного податку. Ставка єдиного податку для суб'єктів малого підприємництва – фізичних осіб устанавлюється місцевими радами за місцем їх державної реєстрації залежно від виду діяльності і не може становити менше 20 гривень та більше 200 гривень на місяць. У разі коли фізична особа – суб'єкт малого підприємництва здійснює кілька видів підприємницької діяльності, для яких устанавлено різні ставки єдиного податку, нею приймається одне свідоцтво і сплачується єдиний податок, що не перевищує встановленої максимальної ставки. У разі коли платник єдиного податку здійснює підприємницьку діяльність з використанням найманої праці або за участю у підприємницькій діяльності членів його сім'ї, ставка єдиного податку збільшується на 50 відсотків за кожну особу. Суб'єкт підприємницької діяльності – фізична особа, яка сплачує єдиний податок, звільняється від обов'язку нарахування, відрахування та перерахування до державних цільових фондів зборів, пов'язаних з виплатою заробітної плати працівникам, які перебувають з ним у трудових

відносинах, включаючи членів його сім'ї. Суб'єкт підприємницької діяльності – фізична особа сплачує єдиний податок щомісяця не пізніше 20 числа наступного місяця на окремий рахунок відділень Державного казначейства України.

Виділяючи особливості сплати єдиного податку можна говорити про те, що платники єдиного податку не є платниками:

- податку на прибуток підприємств;
- податку на доходи фізичних осіб у частині доходів (об'єкта оподаткування), що отримані в результаті господарської діяльності фізичної особи та оподатковані за спрощеною системою оподаткування;
- податку на додану вартість з операцій з постачання товарів та послуг, місце надання яких розташоване на митній території України, за винятком податку на додану вартість, що сплачується фізичними особами та юридичними особами, які обрали ставку оподаткування у розмірі 3 відсотки;
- збору за провадження деяких видів підприємницької діяльності;
- збору на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства.

Під час перевірок по сплаті єдиного податку інспектору необхідно звернути особливу увагу на можливість виникнення у платника податку наступних обставин.

1. Реорганізація (ліквідація) юридичної особи.
2. Виникнення податкової заборгованості із сплати податку протягом двох послідовних кварталів.
3. Проведення господарської діяльності, на яку не поширюється спрощена система оподаткування, а саме:
 - на суб'єктах господарювання: діяльність з організації азартних ігор, обмін іноземної валюти, виробництво, експорт, імпорт, продаж акцизних товарів;
 - на видобуток дорогоцінного каміння: корисних копалин, діяльність у сфері аудиту, діяльність з надання пошти та зв'язку, діяльність з перепродажу предметів мистецтва, страхових брокерів, банки, кредитні спілки, ломбарди.

4. Перевищення граничної чисельності найманих осіб. Кількість найманих працівників Платники єдиного податку: фізичні особи-підприємці 1 категорії – без найманих, 2 категорії – до 10 осіб, 3 категорії – до 10 осіб; юридичні особи – середньооблікова чисельність не перевищує 50 осіб.

5. Перевищення граничного обсягу доходу. Ставки єдиного податку:

- I. Фізичні особи-підприємці:
 - 1 категорія – встановлюються щороку сільськими, селищними та міськими радами залежно від виду господарської діяльності з розрахунку на календарний місяць у межах від 1 до 10 відсотків розміру мінімальної заробітної плати;
 - 2 категорія – встановлюються щороку сільськими, селищними та міськими радами залежно від обсягу доходу та виду господарської діяльності з розрахунку на календарний місяць у межах:
 - при обсязі доходу до 300 розмірів мінімальної заробітної плати – від 2 до 20 відсотків розміру мінімальної заробітної плати;
 - при обсязі доходу від 300 до 600 розмірів мінімальної заробітної плати – від 20 до 40 відсотків розміру мінімальної заробітної плати;
 - 3 категорія:
 - 3 % від об'єкту оподаткування (доходу) (за умови сплати ПДВ);
 - 5 % від об'єкту оподаткування (доходу) (без сплати ПДВ).
- II. Юридичні особи:
 - 3 % від об'єкту оподаткування (доходу) (за умови сплати ПДВ);
 - 5 % від об'єкту оподаткування (доходу) (без сплати ПДВ).

6. Застосування платником податку інших способів розрахунків, ніж у готівковій та/або безготівковій формі. Відповідальність платника єдиного податку:

– у разі застосування іншого способу розрахунків, ніж у готівковій та/або безготівковій формі, здійснення операцій, на які не поширюється спрощена система оподаткування сума доходу, отриманого від таких операцій оподатковується: для фізичних осіб 1 та 2 категорії – за ставкою 15 відсотків; для фізичних осіб 3 категорії та юридичних осіб – за подвійною ставкою податку;

– у разі здійснення фізичними особами 1 та 2 категорії діяльності не зазначеної у свідоцтві сума доходу, отриманого від такої діяльності оподатковується за ставкою 15 відсотків;

– у разі перевищення граничного обсягу доходу сума такого перевищення оподатковується;

– для фізичних осіб 1 та 2 категорії – за ставкою 15 відсотків;

– для фізичних осіб 3 категорії та юридичних осіб – за подвійною ставкою податку [4].

Дослідженню виникнення даних обставин необхідно приділити особливу увагу при контролі за сплатою єдиного податку, оскільки саме з даного приводу виникає найбільше порушень. А також виникає доцільність у застосуванні нових методів контролю з метою підвищення результативності оподаткування.

Податковий контроль – це завершальна стадія керування оподаткуванням, і одночасно – один з елементів планування податкових доходів бюджету.

Податковий контроль здійснюється посадовими особами органів податкової служби у таких основних формах:

– безвізної податкової перевірки (камеральної) – реєстрація й облік платників податків, облік податків та інших обов'язкових платежів, масово-роз'яснювальна робота і консультації платників податків, обмін інформацією з іншими державними органами, її аналіз, а також координація дій з такими органами в області контролю;

– візної податкової перевірки (документальної) – проведення податкових перевірок (камеральних і виїзних), в тому числі спільні перевірки, що здійснюються декількома державними контролюючими органами, аналіз фінансової звітності платників податків та інформації, отриманої з інших джерел, одержання пояснень від платників податків та інших осіб, огляд приміщень і територій, які використовуються для одержання доходу (прибутку).

Методи податкового контролю можна класифікувати в такий спосіб:

– організація контрольної роботи;

– здійснення окремих контрольних дій та взяття на облік спостереження;

– застосування заходів впливу, які поділяються, в свою чергу на методи переконання та примусу або на прямі та непрямі методи.

Проблеми непрямого контролю вирішуються шляхом зміни способів взаємодії. При перевірці єдиного податку непрямыми методами використовують факти і докази, що безпосередньо не вказані в документах, які платник подає в органи Податкової служби України. Це вимагає:

– ретельного й уважного обстеження діяльності платника, пов'язаної зі сплатою єдиного податку;

– уважного використання інформації, яка не вказана в декларації та бухгалтерських і супровідних записах, книгах, звітах платника єдиного податку;

– особливу увагу необхідно акцентувати надання певної уваги інформації від третіх осіб.

Різнюючи між прямими і непрямими методами можна визначити так:

– прямі методи використовують інформацію, що безпосередньо пов'язана з даними податкових

декларацій, результати перевірки отримуються на підставі бухгалтерських книг, звітів, записів і документів, що надає платник єдиного податку;

– непрямі методи використовують інформацію, що безпосередньо не пов'язана з даними податкової декларації та вимагають систематичного відстеження операцій діяльності платника для обчислення доходу, про який не звітовано.

Інспектор повинен:

– визначити фінансові операції платника єдиного податку;

– відстежити всі операції для визначення витрат і джерел походження доходу;

– зробити висновки на підставі вищезазначеного.

Аргументи платника єдиного податку часто спрямовані на дискредитацію точності, вірогідності і відповідності інформації, що використовується для непрямих методів перевірки.

Якщо ревізор-інспектор після перевірки документів платника єдиного податку не має ніяких підозр, сенсу для застосування непрямих методів також немає. Однак доцільно використовувати непрямі методи за таких обставин:

– документів, необхідних для перевірки платника єдиного податку, немає або якість бухгалтерського та податкового обліку незадовільна;

– дохід, що задекларовано, не відповідає рівню життя платника єдиного податку;

– дохід, що задекларовано, не відповідає господарській діяльності платника єдиного податку;

– платник постійно звітує про збитки або незначний дохід протягом тривалого часу, що не узгоджено з рівнем життя платника єдиного податку;

– більшість операцій здійснюється за готівку.

Використання непрямих методів контролю є ефективним засобом роботи органів податкової служби.

Непрямі методи є:

– уважним і обережним розслідуванням діяльності платника єдиного податку, пов'язаної з оподаткуванням;

– обережним використанням інформації про доходи або витрати платника єдиного податку, яка не міститься в декларації чи обліку;

– систематичною реконструкцією операцій платника єдиного податку для визначення його податкових зобов'язань.

Найчастіше перевірка обмежується бухгалтерськими книгами, звітами та інтерпретацією податкового законодавства. Використовуючи непрямі методи контролю органи податкової служби можуть більш правильно та повно оцінити стан досліджуваних явищ. З досвіду роботи податкових органів зрозуміло, що приховувати витрати значно складніше, ніж доходи. Узагалі, за витратами завжди можна відстежити фінансові операції платника. Розроблений метод полягає у визначенні витрат платника єдиного податку і відрахуванні їх від доходу, який має існувати і дозволить йому відповідні витрати.

Вибір методів побічного визначення величини доходу, який підлягає оподаткуванню, залежить від конкретних фактів справи, що розглядається. Найкраще використовувати тільки один із непрямих методів перевірки, зазначених вище. Однак бувають обставини, які визначають потребу використання двох і більше методів, хоча б з метою порівняння отриманих результатів. Якщо використання кількох методів перевірки призводить до отримання різних результатів, то перевіряльник повинен дослідити надійність кожного з використаних методів та зробити висновки на підставі найбільш надійного. Кожний податковий орган має програму аудиторських перевірок для визначення правомірності сплати платниками податків за своїми зобов'язаннями.

Непрямі методи використовують також у США, Німеччині, Франції, Великобританії, Індії, Данії, Аргентині, Чилі, Уругваї, Австралії, Новій Зеландії та багатьох інших країнах – членах Організації економічного співробітництва і розвитку (OECD).

Зрозуміло, що податкові законодавства країн значно відрізняються, однак непрямі методи широко використовуються, навіть якщо вони спеціально не зазначені в законодавстві.

Більшість податкових органів розвинутих країн світу під час проведення перевірок широко використовують різні форми непрямих методів для визначення доходу платника, що підлягає оподаткуванню, у разі коли перевірка бухгалтерських книг і журналів платника податку не є достатньою.

Не завжди до податкового законодавства включені спеціальні положення про застосування таких методів, однак вони використовуються згідно з повноваженнями, наданими податковим органам для визначення правильної суми оподаткованого доходу платника податку.

Висновки та перспективи подальших досліджень.

Виходячи з вище викладеного, доцільно реформування місцевої системи оподаткування проводити поетапно.

Нова структура податкової системи повинна забезпечити достатній рівень надходжень до бюджетів місцевого рівня та сприяти розвитку економіки України.

Таким чином, вирішення цих та інших проблем стосовно формування і використання місцевих бюджетів в значній мірі визначило б розширення економічної самостійності м. Вінниці. Адже те, наскільки воно політично незалежне і фінансово забезпечене, справляє істотний вплив на формування демократичних, ринково орієнтованих систем і підвищує шанси на успіх реформ.

Місцева влада часто постає перед необхідністю робити непростий вибір місцевих податків, цілей, на які будуть спрямовані її видатки, та методів управління і стимулювання процесів економічного розвитку. З цієї

причини фінансування і формування бюджету місцевої влади є однією з найважливіших сфер державних фінансів, і тому потребує свого подальшого дослідження та пошуку нових підходів до реформування.

Список використаних літературних джерел:

1. Аналітична довідка за січень – листопад 2012 року щодо економічного розвитку Вінницької області.
2. *Даценко Г.В.* Регулююча функція оподаткування малого підприємництва / Г.В. Даценко // Вісник Хмельницького національного університету / Економічні науки. – 2006. № 5 (2). – С. 212.
3. Концепція реформування спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності суб'єктів малого підприємництва.
4. Податковий кодекс України. – Х.: Одиссей, 2010 – 536 с.

ДАЦЕНКО Г.В. – кандидат економічних наук, доцент кафедри фінансового контролю і аналізу Вінницького торговельно-економічного інституту Київського національного торговельно-економічного університету.

ПАСЬКО М.О. – студентка четвертого курсу спеціальності "Державний фінансовий контроль" Вінницького торговельно-економічного інституту Київського національного торговельно-економічного університету

Стаття надійшла до редакції: 28.01.2013 р.